

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 9.12.2010
KOM(2010) 728 wersja ostateczna

2010/0362 (COD) C7-0408/10

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do stosunków
umownych w sektorze mleka i przetworów mlecznych**

UZASADNIENIE

Po decyzjach w sprawie oceny funkcjonowania WPR, podjętych w listopadzie 2008 r., sektor mleka został dotknięty poważnym kryzysem wynikającym ze zmniejszenia popytu na przetwory mleczne wskutek wyjątkowo wysokich cen w 2007 r. W ramach przezwyciężania kryzysu skuteczne okazało się zastosowanie w kryzysowych sytuacjach narzędzi siatki bezpieczeństwa. Kryzys pokazał również pewne słabości w orientacji rynkowej sektora mleka. Komisarz ds. rolnictwa i rozwoju obszarów wiejskich postanowił zatem utworzyć Grupę Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka, która miała zająć się pracami nad ramami regulacyjnymi przewidzianymi do zastosowania w perspektywie średnio- i długoterminowej, co może przyczynić się do ustabilizowania rynku i dochodów producentów oraz wzmocnienia przejrzystości, przy jednoczesnym zastosowaniu się do wyników oceny funkcjonowania WPR. W okresie od października 2009 r. do czerwca 2010 r. Grupa Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka odbyła dziesięć posiedzeń i dnia 15 czerwca 2010 r. przedstawiła sprawozdanie wraz 7 zaleceniami.

Grupa Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka dokonała szczegółowej oceny wszystkich kwestii i aspektów, których ma dotyczyć wnioski. Członkami grupy byli przedstawiciele wszystkich państw członkowskich UE; przewodniczył jej Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich Komisji, zaś w posiedzeniach uczestniczył obserwator z sekretariatu Parlamentu Europejskiego. Ustny i pisemny wkład w prace Grupy Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka miały główne europejskie grupy zainteresowanych stron działających w łańcuchu dostaw produktów mlecznych: COPA-COGECA, europejski związek producentów mleka (European Milk Board), Europejskie Stowarzyszenie Via Campesina (wszystkie trzy podmioty reprezentują rolników), Europejskie Stowarzyszenie Przetwórców Mleka (przetwórcy mleka), EUCOLAIT (przedsiębiorstwa prowadzące handel przetworami mlecznymi), EUROCOMMERCE (kupcy detaliczni) oraz BEUC (konsumenci). Ponadto Grupa Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka otrzymała wkład od zaproszonych ekspertów akademickich, przedstawicieli państw trzecich (USA, Nowej Zelandii, Australii i Szwajcarii), krajowych organów ds. konkurencji oraz od służb Komisji (DG COMP i DG AGRI). Dnia 26 marca 2010 r. zorganizowano również konferencję zainteresowanych stron rynku mleczarskiego, podczas której możliwość wyrażenia swoich opinii miała szersza grupa uczestników łańcucha dostaw.

Sprawozdanie i zalecenia wydane przez grupę zostały przeanalizowane przez Radę, zaś na posiedzeniu w dniu 27 września 2010 r. przyjęto Konkluzje Prezydencji. W konkluzjach tych zaleca się, aby Komisja przedstawiła do końca roku swoją odpowiedź na pierwsze trzy zalecenia Grupy Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka (stosunki umowne, siła przetargowa producentów oraz organizacje międzybranżowe) oraz szybko zastosowała się do zalecenia Grupy Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka dotyczącego przejrzystości.

Jednym z kluczowych aspektów pracy grupy były obszary związane ze strukturą rynku i działającymi na nim podmiotami: stosunki umowne, siła przetargowa, organizacje producentów i organizacje międzybranżowe. Obecna struktura rynku w znacznym stopniu przyczyniła się do pogorszenia pewnych aspektów kryzysu mleczarskiego z 2009 r., co było skutkiem faktu, że proces reform rozpoczął się w sektorze mleczarskim znacznie później niż w innych sektorach – właściwie dopiero w 2003 r. Istnienie przez długi okres stałych kwot i wysokich cen instytucjonalnych wraz z praktycznie gwarantowanymi rynkami zbytu produktów mlecznych doprowadziło do ograniczenia elastyczności rynku. Dostosowanie strukturalne było często hamowane, uczestnicy łańcucha produkcji nie otrzymywali odpowiednich bodźców, by móc reagować na sygnały z rynku, w tym na zmiany cen, a

dodatkowo ograniczone zostały zachęty do innowacji lub zwiększania produktywności. Reforma sektora mleczarskiego powinna odzwierciedlać reformy podjęte w innych sektorach, ukierunkowane na zwiększenie orientacji rynkowej poprzez „swobodę prowadzenia gospodarstwa rolnego”. Powinno to doprowadzić do podniesienia wydajności i umożliwić sektorowi UE skorzystanie z możliwości rynkowych w UE i poza nią.

Konieczne wydaje się podjęcie znacznej liczby środków w perspektywie średnioterminowej – realizowanych do końca trwania reżimu kwotowego i po jego wygaśnięciu. Struktura rynku jest zróżnicowana zarówno pomiędzy państwami członkowskimi, jak i wewnątrz nich, jednak często koncentracja dostaw jest znacznie niższa niż koncentracja przetwarzania. Skutkuje to zakłóceniem równowagi w sile przetargowej między tymi poziomami. Na rynku istnieją również ograniczenia elastyczności – rolnicy mają niewielką możliwość wyboru produktów mlecznych (czy nawet środków transportu mleka surowego). Czynniki te mogą prowadzić do poważnych trudności w dostosowaniu podaży do popytu oraz do nieuczciwych praktyk handlowych. Szczególne znaczenie ma fakt, że w momencie dostarczania mleka rolnicy często nie wiedzą, jaką otrzymają za nie cenę (niejednokrotnie zakłady mleczarskie cenę tę określają znacznie później w oparciu o czynniki pozostające całkowicie poza kontrolą rolników). Z drugiej strony z perspektywy zakładów mleczarskich dostarczana ilość nie zawsze jest właściwie zaplanowana. Dystrybucja wartości dodanej w łańcuchu nie jest zrównoważona, w szczególności w odniesieniu do rolników, i istnieje poważny problem transmisji cen wzdłuż łańcucha.

Główne problemy obserwuje się na odcinku pomiędzy rolnikami a przetwórcami, zatem rozwiązania służące naprawie tej sytuacji skoncentrują się na tym poziomie. We wniosku przewidziano wcześniejsze sporządzanie fakultatywnych umów pisemnych na dostawy mleka surowego przez rolnika do zakładów mleczarskich, które uwzględniałyby kluczowe aspekty: cenę, termin i rozmiary dostaw oraz czas trwania umowy. Aby uwzględnić specyficzny charakter spółdzielni oraz nie ingerować niepotrzebnie w obecne struktury, od spółdzielni nie będzie się oczekiwać podpisywania umów, pod warunkiem że ich statuty zawierają przepisy o takim samym celu.

Aby przywrócić równowagę w obszarze siły przetargowej, proponuje się również umożliwienie rolnikom negocjowania takich warunków umów, w tym odnoszących się do cen, zbiorowo za pośrednictwem organizacji producentów. Co prawda obecnie obowiązujące przepisy dotyczące konkurencji zapewniają w pewnym zakresie takie rozwiązania, możliwości są jednak ograniczone ze względu na brak wspólnych urządzeń przetwórczych oraz brak pewności prawa. W tym celu we wniosku przewidziano stosowną podstawę prawną w prawie rolnym. Aby uniknąć destabilizacji sytuacji, proponuje się limit wielkościowy. Nie ma on wpływu na spółdzielnie mleczarskie, jeśli stanowią one pionową integrację rolników wraz z urządzeniami przetwórczymi.

Kolejną kwestią wynikającą z prac Grupy Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka jest rola organizacji międzybranżowych. W przeciwieństwie do organizacji producentów, które obejmują wyłącznie rolników, organizacje międzybranżowe obejmują część lub całość łańcucha dostaw: rolników, przetwórców, dystrybutorów i kupców detalicznych. Mogą one potencjalnie odgrywać istotną rolę w obszarze badań, poprawiania jakości, a także promowania i rozpowszechniania najlepszych praktyk w produkcji i metodach przetwarzania. Istnieją w kilku państwach członkowskich i pełnią swoją rolę, przestrzegając jednocześnie przepisów prawa UE. Ponadto w takich sektorach, jak sektor owoców i warzyw, powyższe działania przewidziane są w szczególnych przepisach UE, z zastrzeżeniem pewnych ograniczeń oraz często nadzoru Komisji. Wnioskuje się o zastosowanie zasad dotyczących

pierwszych ofert publicznych z sektora owoców i warzyw do sektora mleczarskiego, z odpowiednimi adaptacjami, tak aby wykluczyć najpoważniejsze ograniczenia konkurencji (w tym ustalanie cen i podział rynku) oraz aby odpowiednie porozumienia zostały przedłożone do zatwierdzenia Komisji.

Przyczyniłyby się one do poprawy stanu wiedzy oraz przejrzystości produkcji i rynku, między innymi poprzez publikację danych statystycznych na temat cen, wielkości i czasu trwania zawartych umów na dostawę mleka surowego oraz poprzez dostarczanie analiz potencjalnego rozwoju sytuacji na rynku w przyszłości na poziomie regionalnym lub krajowym.

Z kolei celem poszerzenia wiedzy na temat produkcji oraz śledzenia rozwoju sytuacji na rynku Komisja musi otrzymywać regularne informacje na temat ilości dostarczanego mleka surowego.

Celem dalszego zwiększania przejrzystości zorganizowane zostaną wspólne posiedzenia Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych z Grupą Doradcą ds. Mleka, podczas których oceniona zostanie sytuacja na rynku i perspektywy rynkowe pod kątem podniesienia poziomu świadomości oraz wzmocnienia odpowiedzialności podmiotów gospodarczych w łańcuchu mleczarskim, aby lepiej uwzględniały one sygnały ze strony rynku oraz dostosowywały podaż do popytu.

Obecny wniosek dotyczy wszystkich czterech elementów: stosunków umownych, siły przetargowej producentów, organizacji międzybranżowych oraz przejrzystości w zakresie, w jakim zagadnienia te wymagają dostosowania do istniejących przepisów.

Rozwiązania te stanowią dość istotne kroki i chociaż są uzasadnione w obecnej sytuacji rynkowej i przy obecnej strukturze rynku, mają charakter tymczasowy i podlegają przeglądowi. Okres obowiązywania niniejszego wniosku należy ograniczyć, tak aby obejmował on okres czasu, jakiego potrzebować będą producenci mleka, aby dostosować się do sytuacji po zniesieniu kwot produkcyjnych oraz aby poprawić własną organizację w kierunku bardziej zorientowanego na rynek otoczenia. W ramach przeglądu śródk okresowego należy w szczególności sprawdzić, jak funkcjonują przepisy wniosku, czy powinny być stosowane do końca przedmiotowego okresu oraz przeanalizować sposoby, które zachęciłyby rolników do zawierania umów obejmujących wspólną produkcję.

Wniosek oparty jest na Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a w szczególności jego art. 42 akapicie pierwszym oraz art. 43 ust. 2.

Działanie na poziomie UE jest uzasadnione, ponieważ aby zrealizować cele wspólnej polityki rolnej, należy podjąć środki w tym właśnie kontekście celem zapewnienia takiego samego wdrożenia w całej UE przy utrzymaniu efektywnej konkurencji na rynku mleczarskim oraz zapewnieniu właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Dotyczy to w szczególności zastosowania przepisów UE dotyczących konkurencji, które stanowią wyłączną kompetencję UE, do wspólnej polityki rolnej. W świetle zróżnicowanej sytuacji w UE w odniesieniu do prawa zobowiązań, decyzję co do tego, czy pewne elementy wniosku (umowy) powinny być obowiązkowe, zostawia się jednak państwu członkowskiemu.

Przepisy UE dotyczące konkurencji są wyłączną kompetencją UE, tak więc poszczególne państwa członkowskie nie mogą zmieniać ich zastosowania do wspólnej polityki rolnej, ponieważ można tego dokonać wyłącznie na mocy art. 42 TFUE. Jeśli chodzi o stosunki umowne, we wniosku pozostawiono państwu członkowskiemu szeroki zakres swobodnego uznania. Konieczne jest jednak zapewnienie minimalnych norm, aby możliwe było

prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji rynków ze względu na ich nieodłączny transgraniczny charakter.

UE może osiągnąć te cele w większym stopniu, ponieważ państwa członkowskie nie są w stanie osiągnąć samodzielnie celów przewidzianych w zakresie przepisów dotyczących konkurencji, zaś niezbędne minimalne normy dla przepisów dotyczących konkurencji są konieczne do zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji rynków.

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności. Na poziomie UE regulacja stosunków umownych jest dobrowolna. Państwa członkowskie same podejmują decyzję, czy wybrać system obowiązkowy, czy nie. Tylko 4 aspekty umów są regulowane na poziomie UE, jeśli państwo członkowskie zdecyduje się na obowiązkowe zastosowanie takiego systemu na swoim terytorium, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji rynków.

Jeżeli chodzi o przepisy dotyczące wzmocnienia siły przetargowej rolników w sektorze mleczarskim, proponuje się limit w wysokości 3,5 % produkcji mleka w UE, co pozwoliłoby na negocjacje pomiędzy organizacjami producentów o wielkości zbliżonej do największych przetwórców mleka. Proponuje się także limit dotyczący określonego udziału w produkcji krajowej, aby zagwarantować konkurencję w zakresie dostaw surowego mleka na szczeblu krajowym. Aby zapobiec szkodom po stronie małych i średnich przetwórców surowego mleka, należałoby umożliwić odpowiednim organom ds. konkurencji interweniowanie na podległym im obszarze w koniecznych i uzasadnionych indywidualnych przypadkach.

Przepisy dotyczące organizacji międzybranżowych są zasadniczo inspirowane przepisami istniejącymi dla sektora owoców i warzyw i mają po prostu na celu zapewnienie pewności prawa w odniesieniu do działań tych organizacji.

Dodanie wyraźnej podstawy prawnej dla państw członkowskich w odniesieniu do comiesięcznego gromadzenia informacji na temat dostaw mleka surowego ma zastosowanie do danych posiadanych przez podmioty gospodarcze i nie powinno nakładać szczególnego obciążenia ani na przetwórców mleka, ani na państwa członkowskie.

W celu dalszego poprawienia koncentracji dostaw przewiduje się również zachęty dla organizacji producentów – zgodnie z zaleceniem zawartym w komunikacie Komisji – Poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie. Obecny przepis dotyczący wspierania tworzenia grup producentów i prowadzenia przez nie działalności operacyjnej, dostępny we wszystkich sektorach nowych państw członkowskich w ramach polityki rozwoju obszarów wiejskich, powinien zostać rozszerzony na UE-15. Nie można jednak dopuścić możliwości wspierania grup producentów w sektorze owoców i warzyw, ponieważ możliwość wspierania ich działań przewidziano w art. 103b-103g rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku. Modyfikacja odpowiednich przepisów to część działań mających na celu dostosowanie podstawowych przepisów w obszarze rolnictwa do traktatu lizbońskiego.

Jeśli chodzi o pozostałe zalecenia Grupy Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka, kwestia „miejsca produkcji rolnej” omawiana przez grupę będzie traktowana jako część tzw. „pakietu jakości”. W zakresie tych nowych ram podstawa prawna obowiązkowego wskazania miejsca produkcji rolnej zostanie wprowadzona w odniesieniu do wszystkich sektorów. Umożliwi to Komisji, po dokonaniu odpowiedniej oceny skutków oraz w oparciu o indywidualne przypadki, przyjęcie aktów delegowanych dotyczących możliwości obowiązkowego wskazywania miejsca produkcji rolnej na odpowiednim poziomie geograficznym celem

spełnienia żądań konsumentów w zakresie przejrzystości i informacji. Jednym z pierwszych badanych sektorów będzie sektor mleczarski. Uwzględnione zostaną wyniki debat w Radzie i Parlamencie na temat wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności [COM(2008)40].

Ewentualne zmiany w instrumentach rynkowych, badaniach i innowacji zostaną objęte inicjatywą WPR po 2013 r. w celu rozszerzenia debaty na kontekst wszystkich produktów rolnych i osiągnięcia spójnego podejścia.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do stosunków umownych
w sektorze mleka i przetworów mlecznych**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 42 akapit pierwszy oraz art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej¹,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kolejne reformy wspólnej organizacji rynków obejmujące mleko i przetwory mleczne, obecnie ujęte w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającym wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)⁴, miały na celu orientację rynkową (tj. doprowadzenie do sytuacji, w której rolnicy podejmują decyzje w sprawie rodzaju i ilości produktów, które mają produkować, w oparciu o sygnały cenowe), tak aby wzmocnić sytuację konkurencyjną sektora mleczarskiego oraz jego zrównoważony rozwój w kontekście zglobalizowanego handlu. W związku z powyższym w rozporządzeniu Rady (WE) nr 72/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. w sprawie zmian we wspólnej polityce rolnej poprzez zmianę rozporządzeń (WE) nr 247/2006, (WE) nr 320/2006, (WE) nr 1405/2006, (WE) nr 1234/2007, (WE) nr 3/2008 oraz (WE) nr 479/2008 i uchylającym rozporządzenia (EWG) nr 1883/78, (EWG) nr 1254/89, (EWG) nr 2247/89, (EWG) nr 2055/93, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 2596/97, (WE) nr 1182/2005 i (WE) nr 315/2007⁵ (ocena funkcjonowania reformy WPR z lat 2008-2009) uznano, że konieczne jest stopniowe zwiększanie kwot, aby zapewnić sprawne przejście do etapu zakończenia systemu kwot mlecznych w roku 2015.

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

³ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁴ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁵ Dz.U. L 230 z 2.9.2009, s. 6.

- (2) W latach 2007-2009 na rynkach sektora mleka i przetworów mlecznych można było zaobserwować wyjątkowe zmiany. Początkowo ekstremalne warunki atmosferyczne w Oceanii spowodowały znaczące zmniejszenie dostaw, co doprowadziło do gwałtownego i znacznego wzrostu cen. Jednak gdy sytuacja w odniesieniu do dostaw światowych zaczęła ulegać poprawie, a poziom cen zaczął powracać do bardziej naturalnego poziomu, nastąpił kryzys finansowo-gospodarczy, który miał negatywny wpływ na producentów przetworów mlecznych w UE i doprowadził do zwiększenia zmienności cen. Początkowo w wyniku wyższych cen podstawowych produktów rolnych znacznie wzrosły koszty pasz i innych nakładów, w tym koszty energii. W rezultacie spadek popytu światowego oraz UE, w tym na mleko i przetwory mleczne, doprowadził do załamania cen w UE, które osiągnęły dolny poziom siatki bezpieczeństwa, mimo że poziom produkcji na terytorium UE był stabilny. Gwałtowny spadek cen przetworów mlecznych nie przełożył się w pełni na niższe ceny takich przetworów na poziomie konsumentów, co doprowadziło do znaczących różnic w marży brutto sektorów niższego szczebla w przypadku większości przetworów mlecznych i produktów sektora mleka i większości państw oraz uniemożliwiło dostosowanie się popytu na te produkty do niskich cen przetworów, powodując zwolnienie stabilizacji cen i pogorszenie negatywnych skutków ich niskiego poziomu dla producentów mleka.
- (3) W październiku 2009 r. w kontekście trudnej sytuacji na rynku mleczarskim powołano Grupę Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka, której zadaniem było omówienie średnio- i długoterminowych ustaleń dotyczących sektora mleka i przetworów mlecznych, mając na uwadze wygaśnięcie systemu kwot mlecznych w 2015 r. Uwzględniając wynik oceny funkcjonowania WPR, Grupa Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka miała opracować ramy regulacyjne, które mają być wprowadzone, w celu przyczynienia się do stabilizacji rynku i dochodów producentów oraz do zwiększenia ich przejrzystości.
- (4) Ustny i pisemny wkład w prace Grupy Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka miały główne europejskie grupy zainteresowanych stron działających w łańcuchu dostaw przetworów mlecznych, reprezentujących rolników, przetwórców mleka, przedsiębiorstwa prowadzące handel przetworami mlecznymi, kupców detalicznych i konsumentów. Ponadto Grupa Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka otrzymała wkład od zaproszonych ekspertów akademickich, przedstawicieli państw trzecich, krajowych organów ds. konkurencji oraz od służb Komisji. Dnia 26 marca 2010 r. zorganizowano również konferencję zainteresowanych stron rynku mleczarskiego, podczas której możliwość wyrażenia swoich opinii miała szersza grupa uczestników łańcucha dostaw. W dniu 15 czerwca 2010 r. Grupa Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka przedstawiła sprawozdanie zawierające analizę bieżącej sytuacji w sektorze mleczarskim oraz szereg zaleceń.
- (5) Grupa Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka zauważyła, że sektory produkcji mleka i przetworów mlecznych w poszczególnych państwach członkowskich są bardzo zróżnicowane. Sytuacja znacznego zróżnicowania ma miejsce również w przypadku podmiotów gospodarczych i rodzajów podmiotów gospodarczych w ramach poszczególnych państw członkowskich. W wielu przypadkach koncentracja dostaw jest jednak na niskim poziomie, co powoduje zakłócenie równowagi w sile przetargowej w łańcuchu dostaw między rolnikami a zakładami mleczarskimi. Zakłócenie równowagi może prowadzić do nieuczciwych praktyk handlowych; w szczególności, rolnicy nie wiedzą, jaką cenę otrzymają za dostarczane mleko,

ponieważ zakłady mleczarskie często ustalają jego cenę znacznie później na podstawie otrzymanej wartości dodanej, która w przypadku podmiotów innych niż spółdzielnie pozostaje poza kontrolą rolników.

- (6) Istnieją problemy związane z transmisją cen wzdłuż łańcucha, w szczególności w odniesieniu do cen skupu od producentów. Wręcz przeciwnie, w 2009 r. niższy popyt nie wpłynął na dostawy mleka. Co więcej w niektórych państwach członkowskich będących dużymi producentami rolnicy w odpowiedzi na niższe ceny wyprodukowali więcej niż w poprzednim roku. Wartość dodana w łańcuchu uległa dużej koncentracji w sektorach niższego szczebla, głównie w zakładach mleczarskich.
- (7) W przypadku takich zakładów nie zawsze dokładnie planuje się wielkość produkcji w danym sezonie. Potencjalny brak dostosowania podaży do popytu dotyczy nawet spółdzielni mleczarskich (które są własnością rolników posiadających urządzenia przetwórcze i w których przetwarza się 58 % mleka surowego UE) – rolnicy mają obowiązek dostarczenia całej ilości uzyskanego mleka do spółdzielni, a spółdzielnia jest zobowiązana do przyjęcia każdej ilości.
- (8) Wykorzystywanie zawartych przed dostawą formalnych umów pisemnych, które mogą zawierać nawet tylko podstawowe elementy, nie jest powszechnie stosowaną praktyką. Umowy te mogą jednak podnieść świadomość i zwiększyć poczucie odpowiedzialności podmiotów gospodarczych w łańcuchu mleczarskim w takim stopniu, aby podmioty te zwracały większą uwagę na sygnały płynące z rynku, ulepszyły transmisję cen i dostosowały podaż do popytu, a także mogły uniknąć niektórych nieuczciwych praktyk handlowych.
- (9) Ponieważ nie istnieją przepisy UE dotyczące tego rodzaju umów, państwa członkowskie mogą wprowadzić obowiązek ich stosowania w ramach swoich systemów prawa zobowiązań, pod warunkiem że będzie się to odbywać z poszanowaniem przepisów UE, a w szczególności odpowiedniego funkcjonowania rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji rynków. Biorąc pod uwagę zróżnicowaną sytuację w UE w tym zakresie, taka decyzja ze względu na zasadę pomocniczości powinna pozostać w zakresie kompetencji państw członkowskich. Aby zapewnić odpowiednie minimalne normy dotyczące przedmiotowych umów oraz prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i wspólnej organizacji rynków, należy jednak na poziomie UE ustanowić pewne podstawowe warunki stosowania tych umów. Ponieważ niektóre spółdzielnie mleczarskie mogą w swoich statutach posiadać zasady o podobnym skutku, w celu uproszczenia procedur spółdzielnie te powinny zostać wyłączone z obowiązku zawierania umów. Aby wszelkie systemy, w których podmioty pośredniczące skupują mleko od rolników w celu dostarczenia go przetwórcom, były skuteczne, powinny mieć takie samo zastosowanie w każdym przypadku.
- (10) Artykuł 42 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, że reguły konkurencji mają zastosowanie do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi jedynie w zakresie ustalonym przez Parlament Europejski i Radę w ramach postanowień art. 43 ust. 2 TFUE, na mocy którego ustanawia się wspólną organizację rynków rolnych.
- (11) Aby zagwarantować racjonalny rozwój produkcji, a tym samym odpowiedni poziom życia producentom mleka, należy wzmocnić ich siłę przetargową względem

przetwórców, co powinno przyczynić się do bardziej sprawiedliwego podziału wartości dodanej w całym łańcuchu dostaw. W związku z tym, mając na uwadze realizację powyższych celów wspólnej polityki rolnej, należy przyjąć przepis na podstawie art. 42 i art. 43 ust. 2 TFUE, który umożliwi organizacjom producentów skupiającym producentów mleka lub ich zrzeszenia negocjowanie z zakładami mleczarskimi warunków umownych, w tym cen, wspólnie dla części lub całości produkcji ich członków. W celu utrzymania efektywnej konkurencji na rynku mleczarskim taką możliwość należy objąć odpowiednimi ograniczeniami ilościowymi. Wspomniane organizacje producentów powinny zatem również kwalifikować się do uznania przez państwa członkowskie zgodnie z art. 122 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007. Komisja powinna mieć prawo do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do warunków zatwierdzania stowarzyszeń wchodzących w skład organizacji producentów.

- (12) Na poziomie UE wprowadzono zasady dotyczące organizacji międzybranżowych w niektórych sektorach. Organizacje międzybranżowe mogą odegrać użyteczną rolę w umożliwianiu dialogu między podmiotami w łańcuchu dostaw oraz w promowaniu najlepszych praktyk i przejrzystości rynku. Wspomniane zasady powinny mieć takie samo zastosowanie w sektorze mleka i przetworów mlecznych, łącznie z przepisami objaśniającymi status takich organizacji w prawie konkurencji, przy jednoczesnym zagwarantowaniu, że nie będą one zakłócać konkurencji lub rynku wewnętrznego ani wpływać na prawidłowe funkcjonowanie wspólnej organizacji rynków.
- (13) Aby reagować na rozwój sytuacji na rynku, Komisja potrzebuje aktualnych informacji na temat ilości dostarczanego mleka surowego. Artykuł 192 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 określa podstawę prawną dla wymiany informacji między państwami członkowskimi i Komisją. Należy jednak ustanowić przepisy gwarantujące, że przetwórcy będą regularnie przekazywać przedmiotowe informacje państwom członkowskim. Komisja powinna zostać uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zakresu, treści, formatu i terminów przedstawiania takich deklaracji.
- (14) Środki określone w niniejszym rozporządzeniu są uzasadnione obecną sytuacją gospodarczą rynku mleczarskiego i strukturą łańcucha dostaw. Należy je zatem stosować przez wystarczająco długi okres (zarówno przed jak i po wycofaniu systemu kwot mlecznych), aby mogły być w pełni skuteczne. Mimo dalekosiężnego charakteru powyższych środków, powinny mieć one jednak charakter tymczasowy i podlegać przeglądowi, który ma pokazać, jak funkcjonują i czy powinny być nadal stosowane. Przegląd ten powinien zostać ujęty w sprawozdaniach Komisji na temat zmian sytuacji na rynku mleczarskim, ze szczególnym naciskiem na ewentualne zachęty dla rolników do zawierania umów obejmujących wspólną produkcję, które mają zostać przedstawione do dnia 30 czerwca 2014 r. oraz do dnia 31 grudnia 2018 r.
- (15) Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE, aby uzupełniać lub zmieniać niektóre, inne niż istotne, elementy środków określonych w niniejszym rozporządzeniu. Należy określić elementy, w odniesieniu do których Komisja może korzystać z powyższych uprawnień, a także warunki, którym podlega takie przekazanie uprawnień.
- (16) Aby zagwarantować jednolite stosowanie środków określonych w niniejszym rozporządzeniu we wszystkich państwach członkowskich, Komisja powinna zostać

uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE. O ile przepisy nie stanowią wyraźnie inaczej, Komisja powinna przyjmować wymienione akty wykonawcze zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) nr [xxxx/yyyy] Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie

(17) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1234/2007,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1
Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007

W rozporządzeniu (WE) nr 1234/2007 wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się nowy art. 4a w brzmieniu:

„Artykuł 4a

Przyjmowanie aktów delegowanych i wykonawczych

O ile przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią wyraźnie inaczej, w przypadku przyznania Komisji uprawnień działa ona zgodnie z procedurą określoną w art. 196a w odniesieniu do aktów delegowanych oraz zgodnie z procedurą określoną w art. 196b w odniesieniu do aktów wykonawczych.”;

2) w art. 122 lit. a) akapit pierwszy po ppkt (iii) dodaje się podpunkt w brzmieniu:

„(iiia) sektor mleka i przetworów mlecznych;”;

3) w art. 123 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Państwa członkowskie mogą również uznać organizacje międzybranżowe, które:

- a) skupiają przedstawicieli działalności gospodarczej związanej z produkcją lub przetwórstwem produktów z sektora mleka i przetworów mlecznych lub związanej z handlem nimi;
- b) powstały z inicjatywy wszystkich lub niektórych przedstawicieli, o których mowa w lit. a);
- c) realizują co najmniej jedno z następujących działań w co najmniej jednym regionie Unii, uwzględniając interesy konsumentów:
 - (i) poprawa znajomości oraz przejrzystości produkcji i rynku, między innymi poprzez publikację danych statystycznych na temat cen, wielkości i czasu trwania zawartych wcześniej umów na dostawę mleka surowego oraz poprzez dostarczanie analiz potencjalnego rozwoju sytuacji na rynku w przyszłości na poziomie regionalnym lub krajowym;

- (ii) pomoc w celu lepszej koordynacji sposobu wprowadzania do obrotu produktów sektora mleka i przetworów mlecznych, w szczególności przez prace badawcze i badania rynku;
- (iii) sporządzanie znormalizowanych formularzy umów zgodnych z przepisami Unii;
- (iv) dostarczanie informacji i prowadzenie badań niezbędnych dla dostosowania produkcji pod kątem produktów bardziej odpowiadających wymaganiom rynku oraz gustom i oczekiwaniom konsumentów, w szczególności w odniesieniu do jakości produktu i ochrony środowiska;
- (v) poszukiwanie sposobów ograniczenia stosowania produktów ochrony zdrowia zwierząt i innych środków produkcji;
- (vi) rozwijanie metod i instrumentów mających na celu poprawę jakości produktu na wszystkich etapach produkcji i wprowadzania do obrotu;
- (vii) wykorzystywanie potencjału rolnictwa ekologicznego oraz ochrona i promocja takiego rolnictwa, jak również nazw pochodzenia, znaków jakości i oznaczeń geograficznych; oraz
- (viii) promowanie produkcji zintegrowanej lub innych metod produkcji przyjaznych dla środowiska.”;

4) w części II tytuł II rozdział II dodaje się sekcję IIa w brzmieniu:

„SEKCJA II A
ORGANIZACJE PRODUCENTÓW W SEKTORZE MLEKA I PRZETWORÓW
MLECZNYCH

Artykuł 126a

Negocjacje umowne w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Umowy na dostawę mleka surowego przez rolnika do przetwórcy mleka surowego lub do skupującego surowe mleko w rozumieniu art. 185f ust. 1 akapit drugi mogą być negocjowane przez organizację producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych, uznaną zgodnie z art. 122, w imieniu należących do niej rolników w zakresie całej ich wspólnej produkcji lub jej części.
2. Negocjacje organizacji producentów mogą być prowadzone:
 - a) bez względu na to, czy ma miejsce przeniesienie prawa własności do mleka surowego przez rolników na organizację producentów;
 - b) bez względu na to, czy negocjowana cena jest taka sama w odniesieniu do wspólnej produkcji niektórych lub wszystkich rolników należących do organizacji;

- c) o ile całkowita ilość mleka surowego objęta takimi negocjacjami prowadzonymi przez daną organizację producentów nie przekracza:
 - (i) 3,5 % całkowitej produkcji Unii; oraz
 - (ii) 33 % całkowitej produkcji krajowej któregośkolwiek z państw członkowskich objętych przedmiotowymi negocjacjami prowadzonymi przez tę organizację producentów; oraz
 - (iii) 33 % całkowitej łącznej produkcji krajowej wszystkich państw członkowskich objętych przedmiotowymi negocjacjami prowadzonymi przez tę organizację producentów;
 - d) o ile powyżsi rolnicy nie są członkami jakiegokolwiek innej organizacji producentów, która również negocjuje takie umowy w ich imieniu; oraz
 - e) pod warunkiem, że organizacja producentów powiadomi właściwe organy państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w których działa.
3. Do celów niniejszego artykułu odniesienia do organizacji producentów obejmują również zrzeszenia takich organizacji producentów. Aby zapewnić możliwość odpowiedniego monitorowania tych zrzeszeń, Komisja może za pomocą aktów delegowanych przyjąć przepisy dotyczące warunków uznawania takich zrzeszeń.
4. W celu zastosowania ust. 2 lit. c) Komisja publikuje – stosując przy tym metody, które uzna za stosowne – wielkość produkcji mleka surowego w Unii i państwach członkowskich przy wykorzystaniu najbardziej aktualnych dostępnych informacji.
5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2 lit. c) ppkt (ii) i (iii), nawet jeżeli nie został przekroczony próg 33 %, organ ds. konkurencji, o którym mowa w akapicie drugim, może podjąć decyzję w indywidualnym przypadku o niedopuszczeniu do prowadzenia negocjacji przez daną organizację producentów, jeżeli uzna on, że jest to niezbędne, aby zapobiec wykluczeniu konkurencji lub aby uniknąć poważnych szkód po stronie małych i średnich przetwórców mleka surowego na podległym mu obszarze.

Decyzję, o której mowa w akapicie pierwszym, podejmuje Komisja – w drodze aktów wykonawczych i bez pomocy Komitetu, o którym mowa w art. 195 ust. 1 – w odniesieniu do negocjacji obejmujących produkcję więcej niż jednego państwa członkowskiego. W pozostałych przypadkach przedmiotową decyzję podejmuje krajowy organ ds. konkurencji tego państwa członkowskiego, którego produkcji dotyczą negocjacje.

Decyzje, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim, nie wchodzi w życie wcześniej niż w dniu poinformowania o nich zainteresowanych podmiotów.

6. Do celów niniejszego artykułu:

- a) „krajowy organ ds. konkurencji” jest organem, o którym mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu⁶;
 - (b) „MŚP” oznacza mikro-, małe lub średnie przedsiębiorstwo w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącego definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw⁷.”;
- 5) w art. 175 fragment „z zastrzeżeniem przepisów art. 176–177 niniejszego rozporządzenia” otrzymuje brzmienie „z zastrzeżeniem przepisów art. 176–177a niniejszego rozporządzenia”;
- 6) dodaje się art. 177a w brzmieniu:

„Artykuł 177a

Porozumienia i uzgodnione praktyki w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Artykuł 101 ust. 1 TFUE nie ma zastosowania do porozumień, decyzji i uzgodnionych praktyk uznanych organizacji międzybranżowych, mających na celu realizację działań, o których mowa w art. 123 ust. 4 lit. c) niniejszego rozporządzenia.
2. Ustęp 1 stosuje się tylko pod warunkiem, że:
 - a) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki zostały zgłoszone Komisji;
 - b) w okresie trzech miesięcy od uzyskania wszystkich wymaganych szczegółowych danych Komisja, w drodze aktów wykonawczych i bez uczestnictwa Komitetu, o którym mowa w art. 195 ust. 1, nie uznała porozumień, decyzji lub uzgodnionych praktyk za niezgodne z przepisami Unii.
3. Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki nie mogą wejść w życie przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 2 lit. b).
4. Za niezgodne z przepisami Unii uznaje się w każdym przypadku następujące porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki:
 - a) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki mogące prowadzić do podziału rynków w Unii w jakiegokolwiek formie;
 - b) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki mogące wpływać na prawidłowe funkcjonowanie organizacji rynku;
 - c) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki mogące powodować zakłócenia konkurencji, a które nie są niezbędne do osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej realizowanych poprzez działania organizacji międzybranżowej;

⁶ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

⁷ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.

- d) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki wymagające ustalania cen;
 - e) porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki mogące prowadzić do dyskryminacji lub wyeliminowania konkurencji w odniesieniu do znacznej części danych produktów.
5. Jeżeli po upływie okresu określonego w ust. 2 lit. b) Komisja uzna, że warunki stosowania ust. 1 nie zostały spełnione, podejmuje ona – w drodze aktów wykonawczych i bez uczestnictwa Komitetu, o którym mowa w art. 195 ust. 1 – decyzję o stosowaniu art. 101 ust. 1 TFUE do odnośnego porozumienia, decyzji lub uzgodnionej praktyki.
- Decyzji Komisji nie stosuje się przed datą powiadomienia zainteresowanej organizacji międzybranżowej, chyba że organizacja ta podała nieprawidłowe informacje lub nadużyła zwolnienia przewidzianego w ust. 1.
6. W przypadku umów wieloletnich powiadomienie dotyczące pierwszego roku obowiązuje w odniesieniu do następnych lat umowy. Jednakże w takim przypadku Komisja może w dowolnym momencie przyjąć z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego ustalenie o braku zgodności.”;
- 7) art. 179 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 179

Uprawnienia wykonawcze odnoszące się do porozumień i uzgodnionych praktyk

Komisja może – w drodze aktów wykonawczych – przyjąć wszelkie niezbędne przepisy dotyczące art. 176a–178.”;

- 8) w art. 184 dodaje się punkt w brzmieniu:
- „10. Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 30 czerwca 2014 r. i dnia 31 grudnia 2018 r. na temat rozwoju sytuacji na rynku w sektorze mleka i przetworów mlecznych oraz w szczególności na temat funkcjonowania art. 122 akapit pierwszy ppkt (iiia) oraz art. 123 ust. 4, art. 126a, 177a, 185e i 185f, ze szczególnym naciskiem na ewentualne zachęty dla rolników do zawierania umów obejmujących wspólną produkcję wraz z wszelkimi odpowiednimi wnioskami legislacyjnymi.”;
- 9) dodaje się art. 185e i 185f w brzmieniu:

„Artykuł 185e

Obowiązkowe deklaracje w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Przetwórcy mleka surowego deklarują właściwemu organowi krajowemu ilości mleka surowego, które im dostarczono każdego miesiąca.
2. Aby zapewnić przydatność i terminowość takich deklaracji do celów zarządzania rynkiem, Komisja może – w drodze aktów delegowanych – przyjąć przepisy dotyczące zakresu, treści, formatu i terminu takich deklaracji.

Stosunki umowne w sektorze mleka i przetworów mlecznych

1. Jeśli państwo członkowskie zdecyduje, że każda dostawa mleka surowego przez rolnika do przetwórcy mleka surowego musi być objęta umową pisemną między stronami, taka umowa spełnia warunki określone w ust. 2.

W sytuacji opisanej w akapicie pierwszym zainteresowane państwo członkowskie postanawia również, że jeśli dostawa mleka surowego odbywa się za pośrednictwem co najmniej jednego podmiotu skupującego surowe mleko, każdy etap dostawy musi być objęty taką umową między stronami. W tym kontekście „skupujący surowe mleko” oznacza przedsiębiorstwo, które przewozi surowe mleko od rolnika lub innego skupującego surowe mleko do przetwórcy mleka surowego lub innego skupującego surowe mleko, a w każdym takim przypadku ma miejsce przeniesienie prawa własności do mleka surowego.

2. Umowa:
 - a) zostaje zawarta przed dostawą;
 - b) zostaje sporządzona na piśmie; oraz
 - c) zawiera w szczególności następujące elementy:
 - (i) cenę do zapłaty za dostawę, która:
 - jest niezmienna i określona w umowie; lub
 - ulega zmianie wyłącznie pod wpływem czynników określonych w umowie, w szczególności w zależności od rozwoju sytuacji na rynku opartej na wskaźnikach rynku, dostarczonej ilości oraz jakości lub składzie dostarczonego mleka surowego;
 - (ii) ilość, którą można dostarczyć lub którą się dostarcza, wraz z terminem dostaw; oraz
 - (iii) czas obowiązywania umowy, który może być czasem nieograniczonym z klauzulami o wygaśnięciu umowy.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 umowa nie jest wymagana, gdy mleko surowe jest dostarczane przez rolnika do przetwórcy surowego mleka, a przetwórcą jest spółdzielnią, której rolnik jest członkiem, jeżeli statut tej spółdzielni zawiera przepisy o podobnych skutkach do tych określonych w ust. 2 lit. a), b) i c).
4. Wszystkie elementy umów na dostawę mleka surowego zawieranych przez rolników, podmioty skupujące surowe mleko lub przetwórców mleka surowego, w tym elementy określone w ust. 2 lit. c), są swobodnie negocjowane między stronami.

5. W celu zagwarantowania jednolitego stosowania niniejszego artykułu Komisja może, za pomocą aktów wykonawczych, przyjąć wszelkie niezbędne przepisy.”;

10) w części VII rozdział I dodaje się art. 196a i 196b w brzmieniu:

„Artykuł 196a

Akty delegowane

1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, powierza się Komisji na czas nieokreślony.

Niewłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

2. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w ust. 1, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę.

Instytucja, która rozpoczęła wewnętrzną procedurę w celu podjęcia decyzji, czy zamierza ona odwołać przekazanie uprawnień, informuje drugą instytucję i Komisję odpowiednio wcześniej przed podjęciem ostatecznej decyzji, wskazując przekazane uprawnienia, które mogłyby zostać odwołane, oraz ewentualne uzasadnienie tego odwołania.

Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna natychmiast lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących. Jest ona publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Parlament Europejski i Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego w terminie dwóch miesięcy licząc od daty zawiadomienia. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o miesiąc.

Jeśli przed upływem tego terminu ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyrażą sprzeciwu wobec aktu delegowanego, jest on publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wchodzi w życie z dniem podanym w tym akcie.

Akt delegowany jest publikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz wchodzi w życie przed upływem tego terminu, jeżeli zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie zamierzają wyrazić sprzeciwu.

Jeśli Parlament Europejski lub Rada wyrażą sprzeciw wobec aktu delegowanego, nie wchodzi on w życie. Instytucja, która wyraża sprzeciw wobec aktu delegowanego, podaje uzasadnienie.

Artykuł 196b
Akty wykonawcze

W przypadku przyjmowania aktów wykonawczych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem Komisję wspiera Komitet, o którym mowa w art. 195 niniejszego rozporządzenia, i ma zastosowanie procedura określona w art. [5] rozporządzenia (UE) nr [xxxx/yyyy].”;

11) w art. 204 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. W odniesieniu do sektora mleka i przetworów mlecznych art. 122 akapit pierwszy ppkt (iiia) oraz art. 123 ust. 4, art. 126a, 177a, 185e i 185f mają zastosowanie do dnia 30 czerwca 2020 r.”.

Artykuł 2
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia [...] r.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH		Indic/10/744996(SM/t m)		
		6.142.2010.1		
		DATA: 07/10/2010		
1.	LINIA BUDŻETOWA: 05 02 12 943.1	ŚRODKI: mln EUR (budżet na 2010 r.)		
2.	TYTUŁ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) w odniesieniu do stosunków umownych w sektorze mleka i przetworów mlecznych.			
3.	PODSTAWA PRAWNA: Art. 42 i 43 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)			
4.	CELE: W celu szybkiego zastosowania się do zaleceń Grupy Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Mleka, przeanalizowanych przez Radę i przyjętych w Konkluzjach Prezydencji w dniu 27 września 2010 r. Wniosek ten dotyczy głównie stosunków umownych, siły przetargowej umawiających się stron, organizacji międzybranżowych i przejrzystości.			
5.	SKUTKI FINANSOWE	OKRES 12 MIESIĘCY (w mln EUR)	BIEŻĄCY ROK BUDŻETOWY 2010 (w mln EUR)	KOLEJNY ROK BUDŻETOWY 2011 (w mln EUR)
5.0	WYDATKI - PONIESIONE Z BUDŻETU UE (REFUNDACJE/SKUP INTERWENCYJNY) - ORGANY KRAJOWE - INNE	-	-	-
5.1	DOCHODY - ZASOBY WŁASNE UE (OPŁATY WYRÓWNAWCZE/NALEŻNOŚCI CELNE) - KRAJOWE	-	-	-
		2012	2013	2014
5.0.1	SZACOWANE WYDATKI	-	-	-
5.1.1	SZACOWANE DOCHODY	-	-	-
5.2	METODA OBLICZENIOWA:			
6.0	CZY PROJEKT MOŻE BYĆ FINANSOWANY ZE ŚRODKÓW PRZEWIDZIANYCH W ODPOWIEDNIM ROZDZIALE BIEŻĄCEGO BUDŻETU?			TAK NIE
6.1	CZY PROJEKT MOŻE BYĆ FINANSOWANY POPRZEZ PRZESUNIĘCIE POMIĘDZY ROZDZIAŁAMI BIEŻĄCEGO BUDŻETU?			TAK NIE
6.2	CZY WYMAGANY BĘDZIE BUDŻET DODATKOWY?			TAK NIE
6.3	CZY ŚRODKI BĘDZIE TRZEBA PRZEWIDZIEĆ W KOLEJNYCH BUDŻETACH?			TAK NIE
UWAGI: Zaproponowane środki, które przyczyniają się do stabilizacji rynku i dochodów producentów w średnim i długim okresie nie mają jakiegokolwiek bezpośredniego wpływu na budżet UE. Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1698/2005 mające na celu wsparcie organizacji producentów w UE-15 zostały już zawarte w COM(2010) 537.				